Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS 1338/2002/EK RENDELETE

(2002. július 22.)

az Indiából származó szulfanilsav behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről és az ideiglenes kiegyenlítő vám végleges beszedéséről

(HL L 196, 25.7.2002, o. 1)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács 492/2004/EK rendelete (2004. március 8.)	L 80	6	18.3.2004
►**M2**	A Tanács 123/2006/EK rendelete (2006. január 23.)	L 22	5	26.1.2006

▼B

A TANÁCS 1338/2002/EK RENDELETE

(2002. július 22.)

az Indiából származó szulfanilsav behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről és az ideiglenes kiegyenlítő vám végleges beszedéséről

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező szubvencionált importtal szembeni védelemről szóló, 1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendeletre [1], és különösen annak 15. cikkére,

tekintettel a Bizottságnak a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációt követően benyújtott javaslatára,

mivel:

A. ÁTMENETI INTÉZKEDÉSEK

(1) A Bizottság 573/2002/EK rendeletével [2] („ideiglenes rendelet”) ideiglenes kiegyenlítő vámot vetett ki az Indiából származó szulfanilsav behozatalára. A Bizottság 575/2002/EK rendeletével [3] („ideiglenes dömpingellenes rendelet”) ideiglenes dömpingellenes vámot is kivetett a Kínai Népköztársaságból és Indiából származó szulfanilsav behozatalára.

B. TOVÁBBI ELJÁRÁS

(2) Az ideiglenes kiegyenlítő vám kivetéséről szóló döntés alapjául szolgáló leglényegesebb tények és szempontok nyilvánosságra hozatalát követően számos érdekelt fél írásos állásfoglalást nyújtott be. A Bizottság az azt kérelmező valamennyi érdekelt fél számára lehetőséget biztosított a meghallgatásra.

(3) A Bizottság folytatta a végleges ténymegállapításokhoz szükségesnek ítélt valamennyi információ összegyűjtését és ellenőrzését.

(4) Valamennyi fél tájékoztatást kapott azokról a leglényegesebb tényekről és szempontokról, amelyek alapján a végleges kiegyenlítő vám kivetésére és az ideiglenes kiegyenlítő vám útján biztosított összegek végleges beszedésére vonatkozó javaslat napirendre került. A felek rendelkezésére állt egy meghatározott időszak ahhoz, hogy ezen tájékoztatást követően észrevételeiket megtegyék.

(5) A felek szóbeli és írásban benyújtott érveit figyelembe vették.

(6) Az ideiglenes ténymegállapításoknak az időközben összegyűjtött adatok alapján végzett felülvizsgálatát követően az ideiglenes rendelet főbb ténymegállapításai megerősítést nyertek.

C. ÉRINTETT TERMÉK ÉS HASONLÓ TERMÉK

1. Érintett termék

(7) Az ideiglenes rendelet kihirdetését követően több érdekelt fél azt állította, hogy a termék meghatározása helytelen. Azzal érveltek, hogy a szulfanilsav ipari és tisztított minősége tisztaság szempontjából alapvetően különbözik, továbbá tulajdonságaik és felhasználásuk is eltérő. Azt állították, hogy a szulfanilsav két minősége nem tekinthető egynemű terméknek, és így a vizsgálat

[1] HL L 288., 1997.10.21., 1. o.
[2] HL L 87., 2002.4.4, 5. o.
[3] HL L 87., 2002.4.4, 28. o.

▼B

során azokat külön termékekként kellett volna kezelni. Állításuk alátámasztására azzal érveltek, hogy a szulfanilsav két minősége nem felel meg a helyettesíthetőség kritériumának. A Bizottság elfogadta, hogy a tisztított minőség bármilyen felhasználásra alkalmas, ugyanez a benne található szennyeződések, nevezetesen az anilinmaradványok mennyisége miatt azonban nem mondható el az ipari minőségű szulfanilsavról. Ezek a szennyeződések következésképpen alkalmatlanná teszik az ipari minőségű szulfanilsavat az optikai fehérítők és élelmiszerszínezékek előállítása során való felhasználásra.

(8) Mint ismeretes, a tisztított minőségű szulfanilsav az ipari minőségű szulfanilsav tisztításával, annak egyes szennyeződései eltávolításával készül. Ez a tisztítási folyamat nem változtatja meg a vegyület molekuláris tulajdonságait, illetve egyéb az vegyi anyagokkal végbemenő reakciójának módját. Az ipari és a tisztított minőség tehát ugyanazokkal az alapvető kémiai tulajdonságokkal rendelkezik. Az a tény tehát, hogy bizonyos felhasználási területeken a szennyeződésekre visszavezethetően a helyettesíthetőség csak egy irányban lehetséges, nem tekinthető elegendő indoknak ahhoz, hogy a tisztított és az ipari minőség külön termékként szerepeljen, amelyeket két különböző vizsgálatban, elkülönítve kell kezelni. Bár elfogadható, hogy a tisztítási folyamat bizonyos többletköltségeket idéz elő a gyártási folyamat során; mint ismeretes, ezeket a közösségi iparág által gyártott és az érintett országból behozott különböző minőségek között az alákínálás szintjének és a kár kiküszöbölési szintjének kiszámítása céljából végzett tisztességes összehasonlítás során figyelembe vettük.

(9) Következésképpen a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az érdekelt felek által benyújtott, az érintett termék meghatározására vonatkozó megjegyzések nem elegendőek az ideiglenes vizsgálat során a témával kapcsolatban megállapítottak megváltoztatásához. Véglegesen megállapítandó tehát, hogy ezen eljárás alkalmazásában a szulfanilsav két minőségét egyetlen termékként kell kezelni.

2. **Hasonló termék**

(10) A Bizottság figyelmét nem hívták fel olyan újabb tényezőre, amely alapján megváltoztatná az ideiglenes vizsgálat során tett ténymegállapítását, nevezetesen, hogy a közösségi gyártók által gyártott és értékesített szulfanilsav, valamint az Indiában gyártott és a Közösségbe exportált szulfanilsav hasonló termékek.

(11) A hasonló termékre vonatkozóan az ideiglenes rendelet (13) preambulumbekezdésében foglalt ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

D. **SZUBVENCIÓ**

(12) Az alábbiakban esetlegesen szereplő kifejezetten eltérő rendelkezések hiányában az ideiglenes rendeletnek a gyártó-exportőrök által kapott kiegyenlíthető támogatásra vonatkozó ténymegállapításai megerősítést nyertek.

1. **Exportfeldolgozó zónák (EPZ)/exportorientált egységek (EOU)**

(13) Nem érkezett új megjegyzés erre a főcímre vonatkozóan. Az ideiglenes rendelet (18)–(28) preambulumbekezdésében foglalt ténymegállapítások megerősítést nyertek.

2. **Export utáni vámjogosultsági betétkönyvrendszer (DEPB)**

(14) Az indiai kormány azt állította, hogy a Bizottság mind szellemében, mind betű szerint megszegte a szubvenciókról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodást (ASCM), mégpedig azáltal, hogy nem vizsgálta minden esetben a DEPB gyakorlati

▼B

alkalmazását. Azzal érveltek, hogy a Bizottság helytelenül értékelte a program keretében nyújtott előnyöket, ugyanis a 2026/97/EK rendelet („alaprendelet”) 2. cikkével összhangban kizárólag a többlet-vámvisszatérítés tekinthető szubvenciónak. Ennek megfelelően a szubvenció meglétének megállapításához a többlet meglétét kell megvizsgálni.

(15) A Bizottság a következő módszert használta annak megállapítására, hogy az export utáni DEPB kiegyenlíthető szubvenciónak minősül-e, valamint adott esetben az előny összegének kiszámítására.

(16) Az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében megállapítható, hogy ez a program az indiai kormány pénzügyi hozzájárulását képezi, ugyanis az egyébként esedékes kormányzati bevételt (pl. az importra kivetett importvámot) nem szedik be. Az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében pedig az előny átkerül a kedvezményezetthez, mivel a gyártó-exportőrök mentesülnek a szokásos importvámok megfizetése alól. A DEPB szubvenció az exportteljesítménytől függ, tehát az alaprendelet 3. cikkének (4) bekezdése értelmében kiegyenlíthető, kivéve, ha az alaprendeletben foglalt valamely kivétel esete fennáll.

(17) A 2. cikk (1) bekezdése a) pontjának ii alpontja szerint ilyen kivétel áll fenn többek között az olyan visszatérítési és helyettesítő visszatérítési rendszerek esetében, amelyek megfelelnek az I. melléklet i. pontjában, a II. mellékletben (a visszatérítés meghatározása és szabályai) és a III. mellékletben (helyettesítő visszatérítés meghatározása és szabályai) megállapított szigorú szabályoknak.

(18) Az elemzés feltárta, hogy az export utáni DEPB nem visszatérítési vagy helyettesítő visszatérítési rendszer. Ebből a rendszerből hiányzik az a beépített kötelezettség, amely szerint kizárólag az exportált áru gyártásához felhasznált áruk importálhatók (az alaprendelet II. melléklete), ami biztosítaná az I. melléklet i pontjában foglalt követelmények betartását. Nem létezik továbbá olyan ellenőrzési rendszer, amely kiterjedne arra, hogy az importot valóban felhasználják-e a gyártási folyamatban. A rendszer nem lehet helyettesítő visszatérítési rendszer sem, mert nem követelmény, hogy az importált áru mennyisége és tulajdonságai megegyezzenek az exportra történő termeléshez felhasznált, belföldi beszerzésű termékekkel (az alaprendelet III. melléklete). Végezetül a gyártó-exportőrök attól függetlenül jogosultak a DEPB nyújtotta előnyökre, hogy egyáltalán bármilyen felhasznált terméket importálnak-e. Az előny megszerzése céljából elegendő, ha az exportőr egyszerűen exportálja a termékeket, nem szükséges annak bizonyítása, hogy bármilyen felhasznált anyagot importált volna. Tehát az olyan gyártó-exportőrök, akik valamennyi felhasznált terméküket helyben szerzik be, és nem importálnak felhasználható termékeket, szintén jogosultak a DEPB nyújtotta előnyre. Ennek alapján az export utáni DEPB az I. – III. melléklet egyetlen rendelkezésének sem felel meg. Mivel a szubvenció meghatározásával kapcsolatos fenti kivétel nem áll fenn, a kiegyenlíthető előny megegyezik a - szokásosan valamennyi behozatalra megfizetendő - teljes behozatali vám visszatérített összegével.

(19) A fentiekből egyértelműen következik, hogy az alaprendelet szerint az importvámok többlet-visszatérítése csak jóhiszemű visszatérítési és helyettesítő visszatérítési rendszerek esetében szolgálhat az előny összegének kiszámítási alapjául. Mivel megállapításra került, hogy az export utáni DEPB e két kategória közül egyikbe sem sorolható, az előny az importvámok visszatérített teljes összege, nem pedig valamilyen feltételezett többlet-visszatérítés, ugyanis ilyen esetekben minden vámvisszatérítés többletnek tekintendő.

▼B

(20) A fenti okokból kifolyólag az indiai kormány követelése nem fogadható el, így az ideiglenes rendelet (35)–(40) preambulumbekezdésében a rendszer kiegyenlíthetőségére és az előny kiszámítására vonatkozó ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

3. **Jövedelemadó-mentességi rendszer (ITES)**

(21) Az együttműködő vállalat azt állította, hogy az ezen program által nyújtott előny kiszámításakor nem vették teljes mértékben figyelembe a vállalat által kifizetett adó tényleges összegét, mert az eredeti számításokba csak a minimális alternatív adót (MAT) vonták bele, nem pedig az előző évek előre befizetett jövedelemadóját.

(22) A követelés megalapozottnak bizonyult. A vállalat előnyét újraszámolták, és az elhanyagolhatónak bizonyult.

4. **Előzetes engedély – előzetes elengedési utasítási rendszer (ARO)**

(23) Az indiai kormány bejelentette, hogy az ARO mindössze egy törvényes helyettesítő visszatérítési rendszer (előzetes engedély) törvényes kibővítése. Az indiai kormány szerint ennek az a bizonyítéka, hogy az elnyert engedélyek (még akkor is, ha ezeket később ARO-ra váltják le) és az exportált termékek előállításához felhasznált termékek importja között szoros kapcsolat áll fenn. Továbbá az indiai kormány olyan módon szervezte meg és irányítja a rendszert, hogy ezáltal megakadályozza a többlet-visszatérítés előfordulásának lehetőségét.

(24) Ebben a tekintetben az indiai kormány azzal érvelt, hogy egy helyettesítő visszatérítési rendszerben nem követelmény, hogy az importált termékek után vám-visszatérítési előnyben részesülő vállalat pontosan ugyanazokat a termékeket használja fel az érintett exportáru előállításához. Az indiai kormány szerint a vállalat belföldi piacon beszerzett termékeket is felhasználhat az exportáru előállításához, feltéve, hogy azok mennyisége megegyezik azoknak a termékeknek a mennyiségével, amelyekre az importvám-visszatérítési előnyt igénybe veszik. Az indiai kormány azzal érvelt továbbá, hogy az ARO felhasználója csak az előzetes engedélyen szereplő (belföldi piacon beszerzett) termékre vonatkozóan válthatja azt le, és az előzetes engedély olyan exporttermékre hivatkozva szerezhető be, amelyhez ugyanazon termékek megfelelő mennyiségét felhasználták.

(25) A fenti érvekre válaszolva emlékeztetni kell arra, hogy az előzetes engedélyek lehetővé teszik az exportőrök (gyártó-exportőrök vagy kereskedő-exportőrök) számára, hogy az exportra történő gyártáshoz szükséges termékeket vámmentesen hozzák be. Az előzetes engedélyek vagy mennyiségben, vagy pedig értékben határozzák meg az engedélyezett behozatal egységeit. Mindkét esetben a vámmentesen engedélyezett vásárlások meghatározására alkalmazott mértékeket a legtöbb termék esetében, ideértve az ezen vizsgálat tárgyát képező terméket is, a szokásos input és output szabványok (SION) alapján állapítják meg. Az előzetes engedélyben szereplő tételek az érintett, exportra kerülő késztermék előállításához felhasznált tételek.

(26) Az előzetes engedély tulajdonosának, amennyiben közvetlen behozatal helyett belföldi forrásból szándékozik beszerezni a felhasználandó termékeket, lehetősége van azokat az ARO felhasználásával beszerezni. Ilyen esetekben az előzetes engedélyeket ARO-ként hitelesítik, és a benne szereplő tételek leszállításakor átruházzák azt a szállítóra. Az „export és importpolitika” okmánnyal összhangban az ARO átruházása export esetén igénybe vehető előnyökre, például az exportvám és a fogyasztási adó visszatérítésére jogosítja fel a szállítót.

▼B

(27) Ebben az esetben az együttműködő vállalat csak korlátozott mértékben használt előzetes engedélyeket a felhasználásra kerülő vámmentes termékek behozatalára. A vállalat ehelyett ARO-ra váltotta, majd a kereskedelmi előnyökhöz jutó helyi szállítókra ruházta át az engedélyeket. Az ARO kereskedelmi előnyei megegyeznek azon vám összegével, amelyet az ARO révén a szállítónak az export esetén alkalmazandó visszatérítési rendszer keretében nem kell megfizetnie.

(28) Elismert tény, hogy a vám-visszatérítési rendszerek lehetővé tehetik az egyéb termékek előállításához felhasznált termékek importvámterheinek visszatérítését, miközben az exportált termék ugyanolyan minőségű és tulajdonságú hazai termékeket tartalmaz, mint a felhasználásra szánt, importált termékeket helyettesítő termékek. Egy vállalatnak lehetősége volna például arra, hogy vámmentes, felhasználásra alkalmas termékek hiányában hazai termékeket használjon fel, illetve építsen be az exporttermékbe, majd később importálja a megfelelő mennyiségű vámmentes termékeket. Ebben az összefüggésben lényeges az ellenőrzési rendszer vagy eljárás megléte, mert lehetővé teszi ebben az esetben az indiai kormány számára, hogy biztosítsa és bizonyítsa, hogy a felhasznált termékeknek az a mennyisége, amelyre visszatérítést igényelnek, nem haladja meg a bármilyen formában exportált hasonló termék mennyiségét, és a felhasználásra kerülő kérdéses importált termékre eredetileg kivetett importvámtehernél nem térítenek vissza többet.

(29) Az ideiglenes rendelet ténymegállapításának megfelelően az ellenőrzés feltárta, hogy nem működik olyan rendszer vagy eljárás, amely bizonyítaná, hogy az exportra kerülő termék előállításához felhasználnak-e az ARO felhasználásával beszerzett termékeket, és ha igen, melyeket, illetve hogy az importvámokból keletkezett-e többletelőny az alaprendelet I. mellékletének i. pontja, illetve a II. és III. melléklete értelmében. Különösen az exportőrt nem kötelezi semmi arra, hogy az ARO felhasználásával beszerzett termékeket valóban felhasználja a gyártási folyamatban. Mivel az importvám-visszatérítés nem korlátozódik az exportra kerülő termékek gyártásához felhasznált áruk után fizetendő vámra, nem teljesül az a feltétel, amely szerint csak az exportra kerülő termék előállításához ténylegesen felhasznált áruk élveznek előnyt a vám visszatérítéséből. Megállapítható tehát, hogy az előzetes engedélyek rendszerének ARO-eleme az alaprendelet értelmében nem egy engedélyezett visszatérítési rendszer.

(30) Az ARO továbbá nem tekinthető vám-visszatérítési rendszernek, mert látszólag hiányzik belőle a felhasználásra kerülő termékek importálásának követelménye. Ebben az összefüggésben csak az a rendszer tekinthető jóhiszemű vám-visszatérítési rendszernek, amelyben az import jelen van, azaz amikor kapcsolat van a felhasználásra kerülő importált termékek és az exportált áruk között. A felhasználásra kerülő importált termékek mennyiségének összhangban kell állnia az exportált termékekkel.

(31) A fenti okokból kifolyólag ezek a követelések nem fogadhatók el, így az ezen rendszer kiegyenlíthetőségére, illetve az előny kiszámítására vonatkozó ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

5. **Maharashtra kormányának ösztönző rendszere (PSI)**

(32) Az ideiglenes rendelet ténymegállapításának megfelelően a PSI rendszer csak olyan vállalatok által vehető igénybe, amelyek Maharashtra állam fennhatósága alatt bizonyos kijelölt földrajzi területeken beruháztak. A rendszer nem vehető igénybe az ezeken a területeken kívül működő vállalatok számára. Az előny mértéke az érintett területtől függően változik. A rendszer az alaprendelet

▼B

3. cikke (2) bekezdésének a) pontjával és 3. cikkének (3) bekezdésével összhangban tehát specifikus.

(33) Az indiai kormány és az érintett vállalat azt állította, hogy ez a program egy nem kiegyenlíthető szubvenció, hiszen teljesíti az alaprendelet 4. cikkének (3) bekezdésében foglalt feltételeket, és így egy Maharashtra államon belül „szabad utat” adó regionális szubvenciónak minősül.

(34) Ezen cikk alapján, annak érdekében, hogy a származási és/vagy exportáló ország területén belül egyes hátrányos helyzetű régióknak nyújtott szubvencióval szemben ne lehessen kiegyenlíthető intézkedéseket alkalmazni, a szubvencióknak teljesíteniük kell bizonyos feltételeket; mégpedig i) a regionális fejlesztés általános keretén belül kell azokat nyújtani, ii) az érintett régióknak egyértelműen meghatározott, összefüggő, gazdaságilag és közigazgatásilag azonosítható földrajzi területeket kell alkotniuk, iii) a régióknak törvény vagy egyéb hivatalos okmány által egyértelműen meghatározott, semleges és tárgyilagos szempontok alapján kell hátrányos helyzetűnek minősülniük. A szempontoknak legalább az alábbi tényezők egyike alapján tartalmazniuk kell a gazdasági fejlettség mérését: egy főre jutó jövedelem, vagy egy főre jutó háztartási jövedelem, vagy egy főre jutó GDP (az érték egyik esetben sem haladhatja meg az érintett származási vagy exportáló ország területére számított átlag 85 %-át), vagy három éves időszakra vonatkozó munkanélküliségi mutató (az érintett származási vagy exportáló ország területére számított átlag legalább 110 %-a).

(35) Maharashtra kormánya India Kereskedelmi és Ipari Minisztériumának címzett levelében bejelentette, hogy a PSI a Mumbai-Thane övezetben található viszonylag fejlett régió kivételével Maharashtra állam teljes, összefüggő területére érvényes, és hogy az övezeten kívüli, hátrányos helyzetű régióban az egy főre jutó jövedelem alacsonyabb az állam átlagánál. A rendelkezésre bocsátott számadatok szerint a PSI alkalmazási régiójában az egy főre jutó jövedelem az egész Maharashtra államra érvényes érték 74,54 %-a volt 1982/83-ban, majd pedig 74,81 %-a 1998/99-ben. Ezeket az adatokat azonban bizonyítékokkal nem támasztották alá.

(36) Mindenesetre a szabad utas kérelem vizsgálata feltárta, hogy Maharashtra államban a három éves időszakban (1996/97-től 1998/99-ig) mért egy főre jutó jövedelem több mint 60 %-kal magasabb India országos átlagánál. A 85 %-os szintet természetesen az egész származási vagy exportáló ország egy főre jutó jövedelméhez kell viszonyítani, és nem egy adott állam vagy régió jövedelméhez. Ennek alapján egyértelmű, hogy bár a jogosult maharashtrai régió egy főre jutó jövedelme alacsonyabb a regionális átlag 85 %-ánál, jelentősen meghaladja az egy főre jutó jövedelem országos átlagát, tehát e feltétel alapján a régió nem sorolható a szabad utat élvező kategóriába. Az indiai hatóságok nem szolgáltattak munkanélküliségre vonatkozó adatokat.

(37) A fentiek alapján megállapítható, hogy ebben az esetben a rendszer nem teljesíti az alaprendelet 4. cikkének (3) bekezdésében foglalt feltételeket. A rendszer kiegyenlíthetőségére vonatkozó ideiglenes ténymegállapítások ezért megerősítést nyertek.

(38) A szubvenció összegének az ideiglenes rendelet (72)–(74) preambulumbekezdése szerinti kiszámításával kapcsolatban az indiai kormány és az érintett vállalat azt állította, hogy a halasztott adófizetést lehetővé tevő ösztönzési rendszer keretében kapott előny összegét a vizsgálati időszak alatti teljes értékesítésre kellene leosztani, nem csupán a vizsgálati időszak alatti teljes belföldi értékesítésre, amint az az ideiglenes vizsgálat során történt, ugyanis az előnyt a vállalat egésze élvezi, ennélfogva azt nem lehet kizárólag a belföldi értékesítésének tulajdonítani.

▼B

(39) Az indiai kormány és az érintett vállalat továbbá bizonyos olyan tényezőkre hívta fel a Bizottság figyelmét, amelyek megnövelték az érintett vállalat által a forgalmi adó alóli mentességet lehetővé tevő ösztönzési rendszer keretében kapott előnyöket.

(40) A halasztott adófizetést lehetővé tevő ösztönzési rendszer keretében kapott előny szétosztásának alapjára vonatkozó követelést a Bizottság megalapozottnak találta, és a szubvenció összegének kiszámítási módját ennek megfelelően módosította.

(41) Az érdekelt felek megjegyzéseinek figyelembe vételét követően, illetve az ideiglenes ténymegállapítások részletes felülvizsgálata után a forgalmi adó alóli mentességet lehetővé tevő ösztönzési rendszerre vonatkozó ideiglenes számításokat kiigazították, ami a szubvenció összegének általános csökkenését eredményezte.

(42) A fenti felülvizsgált számítások alapján a vállalat által ezen rendszer keretében kapott szubvenció mértéke 0,8 %.

6. **A kiegyenlíthető szubvenciók mértéke**

(43) Az alaprendelet rendelkezéseivel összhangban a vizsgált gyártó-exportőrre számított kiegyenlíthető szubvenciók nagysága értékben kifejezve 7,1 %.

(44) Indiában az együttműködési arány magas (80 %-ot meghaladó) volt. A magas együttműködési arány figyelembevételével a fennmaradó szubvenciók mértéke az együttműködő gyártó-exportőr esetében megállapított szubvenció szintjén, azaz 7,1 %-ban került meghatározásra.

Szubvenció fajtája	EOU (*)	DEPB (*)	EPCGS	ITES	Előzetes engedély/ ARO (*)	Maharashtra állam programja	ÖSSZESEN
Kokan Synthetics and Chemicals Private Limited	1,4 %	1,7 %	0	0	3,2 %	0,8 %	7,1 %
Más cégek							7,1 %

(*) A csillaggal jelölt szubvenciók exportszubvenciók.

E. **A KÖZÖSSÉGI IPARÁG**

(45) Az ideiglenes rendelet kihirdetését követően számos érdekelt fél megkérdőjelezte a közösségi iparág meghatározását, valamint annak az alaprendelet 10. cikkének (8) bekezdésével való összeegyeztethetőségét. Elsősorban azt említették meg, hogy a panaszt emelő gyártót, a Sorochimie Chimie Fine-t panaszának benyújtásakor nem támogatta a másik közösségi termelő, a Quimigal S.A.

(46) Mint ismeretes, bár a Quimigal nem vett részt az eredeti panasz benyújtásában, az eljárás megindításával kapcsolatban kifejezte támogatását, a vizsgálatban pedig teljes mértékben együttműködött. Egyes érdekelt felek állításaira válaszolva a vizsgálat folyamán meg is erősítette, hogy támogatja az eljárást. Mivel tehát a Bizottság figyelmét nem hívták fel olyan újabb tényezőkre, amelyek korábbi ténymegállapításainak megváltoztatását indokolnák, az ideiglenes rendelet (78) preambulumbekezdésében foglalt, a közösségi iparág meghatározására és annak alkalmasságára vonatkozó ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

▼B

F. KÁROK

1. Előzetes megjegyzések

(47) Több érdekelt fél megkérdőjelezte azt a módszert, amellyel a Bizottság meghatározta a Közösségbe irányuló szulfanilsav-import adatait, a közösségi felhasználást és a piaci részesedéseket. Azt állították, hogy a Bizottság importtal kapcsolatos ténymegállapításai – sem a mennyiségekre, sem pedig az árakra vonatkozóan – nem kerültek megfelelő mértékben nyilvánosságra, következésképpen az érdekelt felek érdekvédelmi jogai sérültek. Az érdekelt felek megjegyezték, hogy ezen adatok egy része hiányzott a panasz nyilvánosságra hozott változatából is, ennek következtében a panasz nem felelt meg az alaprendelet 10. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelményeknek.

(48) Megjegyzendő, hogy az alaprendelet 29. cikkének (1) bekezdése értelmében a felek által bizalmasan egy vizsgálat rendelkezésére bocsátott információt a vizsgáló hatóság köteles ilyen módon kezelni mindaddig, amíg a kérdéses információ ezt indokolja. Mint ismeretes, a szulfanilsavat viszonylag kevés gyártó állít elő a világon. Következésképpen a titoktartási kötelezettség miatt lehetetlen volt a termék közösségi importjára vonatkozó pontos adatokat nyilvánosságra hozni, különösen olyan országok esetében, amelyek területén egyetlen gyártó-exportőr működik. Az érdekelt felek tájékoztatása céljából tehát erre és a kapcsolódó tételekre vonatkozóan indexált adatok és magyarázatok kerültek nyilvánosságra.

(49) Mivel az elégtelen tájékoztatásra hivatkozó egyetlen érdekelt fél sem tudta bizonyítani, hogy az összefoglaló formában rendelkezésére bocsátott információ nem tette lehetővé érdekei megvédését, az e tekintetben felhozott érveiket el kellett vetni.

2. Az érintett import

(50) Az egyik érdekelt fél azt állította, hogy az import növekedésére vonatkozóan az ideiglenes rendeletben megállapított adat félrevezető. Azt állította, hogy mivel számos egyéb termelő kivonult a piacról, a közösségi felhasználók kénytelenek voltak a világpiacon szulfanilsavat vásárolni, ami ugrásszerűen megnövelte a behozott mennyiséget. Ezt az állítást több okból is el kellett utasítani. Először is: az import színvonalára vonatkozóan nem nyújtottak be olyan pótlólagos bizonyítékot, amely megváltoztatta volna az ideiglenes vizsgálat idevonatkozó ténymegállapításait. Hasonlóképpen, bár az ideiglenes rendelet (161) preambulumbekezdése elismerte, hogy az Indiából származó import várhatóan továbbra is jelentős szerepet fog játszani a közösségi kereslet kielégítésében, azt is megállapította, hogy ha a közösségi iparágnak nem kellett volna elszenvednie a szubvencionált import káros hatásait, akkor megvalósíthatta volna egyes növekedési terveit, ezáltal pedig kielégíthette volna a közösségi kereslet nagyobb részét. A fentiek alapján az ideiglenes rendelet (81)–(85) preambulumbekezdésében az Indiából a Közösségbe irányuló importra és az alákínálás szintjére vonatkozóan tett ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

3. A közösségi iparág helyzete

(51) Az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdésével összhangban a szubvencionált import által a közösségi iparágra gyakorolt hatás vizsgálata az iparág helyzetére vonatkozó valamennyi gazdasági tényező és mutatószám értékelésére kiterjedt.

(52) Az előzetes tájékoztatást követően több érdekelt fél megkérdőjelezte azt a módszert, amely a Bizottságot a károkra vonatkozó ideiglenes ténymegállapításaihoz elvezette, mivel egyes mutatószámok kedvező fejleményeket jeleztek. Elsősorban arra hivatkoztak, hogy a közösségi iparág termelésének, értékesítésének

▼B

és kapacitáskihasználtságának az elemzett időszak (1997. január 1–2001. június 30.) alatti növekedése azt bizonyítja, hogy az iparágat nem érte kár. Az egyik érdekelt fél azt is állította, hogy a Bizottság a bérköltségeknek az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdésében előírt értékelését helytelenül végezte.

(53) Mint ismeretes, az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdésével összhangban az említett cikkben felsorolt gazdasági tényezők vagy mutatószámok egyike sem szükségképpen döntő jelentőségű a károk megállapításakor. Való igaz, hogy a közösségi iparág által előállított és értékesített mennyiségekre vonatkozó egyes mutatószámok pozitív fejleményeket jeleztek. Ezzel összefüggésben figyelembe kell azonban venni, hogy a közösségi szulfanilsav-felhasználás az elemzett időszakban mintegy 13 %-kal nőtt, és egyes közösségi termelők üzemeinek bezárása következtében a piacon csökkent a beszállítók száma.

(54) Ennél is fontosabb azonban az a tény, hogy a közösségi iparág az árak leszorításának és alacsony szinten való tartásának formájában szenvedett kárt. Az átlagos eladási ár a piacon megjelenő növekvő mennyiségű import által kifejtett nyomás nyilvánvalóvá válásával 1997 és 1998 között jelentősen visszaesett. Ezt követően a Közösség piacán jelentkező kereslet növekedésével egyidejűleg a közösségi iparág képes volt ugyan átlagos eladási árát emelni, azt az árszintet azonban mégsem tudta elérni, amely lehetővé tette volna összes gyártási költsége fedezését, így a vizsgálati időszakban továbbra is veszteséget termelt.

(55) A bérekkel kapcsolatos érveket tekintetbe véve megjegyzendő, hogy bár az elemzett időszakban a Sorochimie-nél foglalkoztatott munkások száma csökkent, az egy alkalmazottra eső átlagos foglalkoztatási költség nőtt. Ez annak a következménye, hogy ebben az időszakban az alkalmazotti állomány összetétele megváltozott, az általános bérszínvonal pedig emelkedett. A Quimigallal kapcsolatban megjegyzendő, hogy a referenciaévben (1998-ban) a vállalat még nem állított elő szulfanilsavat. Amikor a vállalat 1999-ben megkezdte a termelést, a munkások teljes munkaidőben ezt a tevékenységet végezték, 2000-től kezdve pedig a munka egy további napra is kiterjedt. Egyik vállalat sem jelezte, hogy a szulfanilsav-gyártásban foglalkoztatottak bérére hatással lett volna a kérdéses behozatal. A béreket tehát nem tekintették a károk mutatójának.

(56) A fentieket tekintetbe véve az ideiglenes rendelet (88)–(107) preambulumbekezdésében részletesen kifejtett ideiglenes ténymegállapítások, melyek szerint a közösségi iparág az alaprendelet 8. cikke értelmében jelentős kárt szenvedett, megerősítést nyertek.

G. OKOZAT

1. Általános megjegyzések a Bizottságnak a károk okozatával kapcsolatos következtetéseihez

(57) Egyes érintett felek azzal érveltek, hogy a közösségi iparág részben saját maga is felelős az elszenvedett kárért. Több fél megkérdőjelezte a Sorochimie vezetőségének, termékének és vevőszolgálatának színvonalát, és hangsúlyozta azt a tényt, hogy a Sorochimie maga is importált szulfanilsavat az elemzett időszakban. Az egyik fél azt is állította, hogy a Sorochimie által elszenvedett kárt a vizsgálati időszakban jelentős nehézségekkel küzdő, másik üzleti tevékenységének (ragasztó) kell tulajdonítani. A közösségi iparág részét képező másik vállalat, a Quimigal helyzetével kapcsolatban azt az érvet hozták fel, hogy a vállalat azon döntése, amely szerint a bevezetési időszakban egy alacsony árakra épülő stratégiával lép piacra, szintén hozzájárult az állítólagos károkhoz. Végezetül azt állították, hogy a közösségi iparágnak szigorú környezetvédelmi előírásoknak kellett megfelelnie, munkaerő- és szállítási költségei pedig magasabbak, mint az

▼B

indiai gyártó-exportőröké, következésképpen az indiai eredetű import versenyelőnnyel rendelkezik, és árai nem károkozók.

(58) A vizsgálat kimutatta, hogy a Sorochimie a rendkívül alacsony piaci árakkal összefüggő pénzügyi nehézségei ellenére az elemzett időszakban képes volt új vevőket szerezni, termékeit pedig azok igényeihez igazítani. A vállalat azért kényszerült arra az elemzett időszakban, hogy a meglévő vásárlói igények kielégítése érdekében az érintett termékből bizonyos mennyiséget vásároljon, mert gyártóberendezésén komoly javítási munkát kellett végezni. Nem fogadható el tehát az az állítás, amely szerint a Sorochimie hozzájárult az általa elszenvedett kárhoz. Hasonlóképpen emlékeztetünk arra, hogy a vállalatnak a ragasztó-üzletágban tapasztalt nehézségeivel kapcsolatos rendkívüli kiadásait kizártuk a folyamatban levő vizsgálatból, mivel azok nem kapcsolódnak az érintett termékhez, és így az ideiglenes rendeletben ismertetett károkozási mutatók között szerepelnek.

(59) Az ideiglenes rendelet (118) preambulumbekezdése ismerteti azt a tényt, hogy a Quimigal abban az időben döntött a piacra lépésről, amikor a szulfanilsav ára magasabb volt a Közösség piacán. A Quimigal akkor volt képes megvetni lábát a piacon, amikor egyrészt a közösségi kereslet növekedett, másrészt a szulfanilsav-beszállítók száma megváltozott a Közösségben és azon kívül is. Megjegyzendő, hogy a vállalat a dömping- és szubvencionált importéhoz hasonló árakat volt kénytelen ajánlani annak érdekében, hogy a piacon megállapodjon és piaci részesedést szerezzen 1999-ben és 2000-ben, hiszen viszonylag kis mérete alapján inkább árkövető, mint ármeghatározó volt. Mindazonáltal piaci részesedése a vizsgálati időszakban enyhén csökkent, miközben az indiai eredetű import volumene emelkedett. Semmi sem utal tehát arra, hogy a közösségi iparág helyzetének romlását az azon belüli túlzott verseny idézte volna elő.

(60) Tekintettel azokra az állítólagos magasabb költségekre, amelyeket a közösségi iparágnak meg kell fizetnie a környezetvédelmi és egyéb előírások teljesítése érdekében, emlékeztetni kell arra, hogy az érintett import versenyelőnyeit a normálérték meghatározásakor már figyelembe vettük. Következésképpen az ideiglenes rendelet (121)–(123) preambulumbekezdésében az okozatra vonatkozóan tett ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

H. **KÖZÖSSÉGI ÉRDEK**

(61) Arra hivatkozva, hogy a Sorochimie válságkezelés alatt áll, az ideiglenes rendelet kihirdetését követően az egyik érdekelt fél megkérdőjelezte a Bizottság azon megállapítását, miszerint a közösségi iparág életképes és versenyképes. Mint ismeretes, a Sorochimie a ragasztó-üzletágban felmerült bizonyos nehézségek és a szulfanilsav-üzletágban ránehezedő egyéb nyomás következtében kényszerült hitelezői ellen védelmet kérni. A charleville mézières-i kereskedelmi bíróság válságkezelőt nevezett ki a vállalat kereskedelmi tevékenységének felügyeletére, a vállalat számára pedig határidőt szabott az átszervezési terv elkészítésére. A határidőt a közelmúltban 2003. január 31-ig meghosszabbították. Amennyiben további, előre nem látható események nem következnek be, a vállalat a közeljövőben képes lesz fennmaradni és a végleges intézkedések bevezetése nyújtotta előnyökkel élni. Következésképpen az ideiglenes rendelet (134) preambulumbekezdésében foglalt ideiglenes ténymegállapítások, amelyek szerint az intézkedések bevezetése a közösségi iparág érdekét szolgálja, megerősítést nyertek.

(62) Több érdekelt fél azt állította, hogy a Bizottság nem értékelte tárgyilagosan a felhasználók helyzetét, hiszen nem vette figyelembe a közösségi iparág árainak az intézkedések bevezetését követően várható emelkedését. Azt is állították, hogy az intézkedések a közösségi érdek ellen valók, mert a közösségi iparág

▼B

gyártókapacitása nem elegendő a közösségi kereslet kielégítésére, és mert két közösségi gyártón alapuló duopolisztikus helyzet alakulhat ki, ha a piacot elzárják az indiai eredetű importtól, valamint a Kínai Népköztársaságból származó importtól, amelyek párhuzamosan dömpingellenes vizsgálat tárgyát is képezik.

(63) Tekintettel arra az állításra, amely szerint az intézkedések bevezetéséről szóló döntés meghozatalakor a Bizottság nem vette tárgyilagosan figyelembe a különböző érdekeket, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az ideiglenes vizsgálat során részletesen elemezte az összes fontosabb felhasználói ágazatot (optikai fehérítők, betonadalékanyagok, festékek és színezőanyagok gyártói). Az elemzés kiterjedt annak értékelésére is, hogy az intézkedések milyen hatást gyakorolnak majd a költségeikre, ugyanis az érintett import árai a javasolt intézkedésekkel párhuzamosan emelkedni fognak. A számítások során ugyanakkor megfelelően figyelembe vették a közösségi iparág által értékesített szulfanilsav árának lehetséges maximális emelkedését (10 %), tekintettel arra, hogy az intézkedések bevezetését követően a közösségi iparág árai az érintett importéhoz hasonló színvonalra fognak emelkedni, ugyanis a vizsgálati időszakban a közösségi iparág kapacitáskihasználtsága már meglehetősen magas volt. Az érintett felek tehát nem jelentettek be olyan új információt, amely megváltoztatná a különböző felhasználói iparágak gyártási költségeinek lehetséges emelkedésére vonatkozó ideiglenes ténymegállapításokat.

(64) A közösségi piac kínálati és versenyhelyzetével kapcsolatban megjegyzendő, hogy a közösségi iparág jelenlegi gyártókapacitása a közösségi kereslet mintegy 50 %-át tudná kielégíteni. Az intézkedések célja semmiképpen sem az, hogy a piacról kizárja az indiai importot, hanem az, hogy annak ára ne legyen szubvencionált és kárt okozó. Az elképzelés tehát az, hogy továbbra is érkezzen a piacra harmadik országokból, ideértve Indiát is, származó import. Az intézkedéseknek ugyanakkor biztosítaniuk kell a közösségi szulfanilsav-termelés megmaradását, hogy a felhasználók szélesebb hazai és külföldi áruválaszték között választhassanak, a versenyt pedig az összes szállító között fenn kell tartani. Hangsúlyozni kell azt is, hogy a közösségi iparág új beruházásokkal tervezi növelni termelését, amennyiben ez a tőkeberuházás indokolható. Ennek megvalósulása érdekében a szubvencionált import káros hatásait ki kell küszöbölni.

(65) A fentiek alapján az ideiglenes rendelet (164) preambulumbekezdésében foglalt ideiglenes ténymegállapítások, amelyek szerint az intézkedések bevezetése nem ellentétes a Közösség érdekével, megerősítést nyertek.

I. SZUBVENCIÓELLENES INTÉZKEDÉSEK

1. A károk kiküszöbölésének szintje

(66) A kérdéssel kapcsolatos újabb bejelentés hiányában az ideiglenes rendelet (165)–(167) preambulumbekezdésében a károkozás mértékének meghatározására szolgáló módszerre vonatkozóan tett ideiglenes ténymegállapítások megerősítést nyertek.

2. Végleges intézkedések

(67) Mivel a károk kiküszöbölésének szintje magasabb, mint a szubvenció megállapított mértéke, a végleges intézkedéseknek ez utóbbin kell alapulniuk. Ezért a következő vám alkalmazandó:

India (valamennyi vállalat): 7,1 %

3. Az ideiglenes vámok végleges beszedése

(68) A szubvenció tapasztalt mértékét és a közösségi iparágnak okozott kár komolyságát tekintetbe véve az ideiglenes kiegyenlítő

▼B

vám útján biztosított összegek végleges beszedését a Bizottság a véglegesen kivetett vám szintjén szükségesnek ítéli. Az ideiglenes vám útján biztosított, de a végleges vámot meghaladó összegeket el kell engedni.

J. **KÖTELEZETTSÉGVÁLLALÁSOK**

(69) Az ideiglenes intézkedések bevezetését követően az egyetlen együttműködő indiai gyártó-exportőr az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdésével összhangban árra vonatkozó kötelezettségvállalást ajánlott fel. Ezzel azt vállalta, hogy az érintett terméket legalább olyan árszinten értékesíti, amely kiküszöböli a szubvenció káros hatásait. A vállalat rendszeresen és részletesen tájékoztatja a Bizottságot a Közösségbe irányuló exportjáról, hogy a Bizottság a kötelezettségvállalást hatékonyan felügyelhesse. Továbbá a gyártó-exportőr értékesítési szervezetét figyelembe véve a Bizottság úgy ítéli meg, a vállalt kötelezettség megkerülésének csekély a kockázata.

(70) A fentieket tekintetbe véve a Bizottság a 2002/611/EK határozatával [1] elfogadta a kötelezettségvállalásra szóló ajánlatot.

(71) A kötelezettségvállalás hatékony betartásának és felügyeletének érdekében, amikor a kötelezettségvállalás alapján a szabad forgalomba hozatali kérelmet benyújtják az illetékes vámhatóságnak, a vámmentesség feltétele az ezen rendelet mellékletében felsorolt adatokat tartalmazó kereskedelmi számla bemutatása lesz. Amennyiben ilyen számlát nem nyújtanak be, vagy az nem felel meg a vámkezelésre bemutatott érintett terméknek, a megfelelő mértékű kiegyenlítő vámot meg kell fizetni.

(72) Megjegyzendő, hogy a kötelezettségvállalás megszegése, visszavonása vagy megszegésének gyanúja esetén az alaprendelet 13. cikkének (9) és (10) bekezdése alapján kiegyenlíthető vám vethető ki.

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

(1) A Bizottság az ex 2921 42 10 KN-kód (2921 42 10 60 TARIC-kód) alá sorolt, Indiából behozott szulfanilsavra nézve végleges kiegyenlítő vámot vet ki.

(2) A vámolás előtti, közösségi határparitáson számított, nettó árra kivetendő végleges kiegyenlítő vám mértéke 7,1 %.

▼M1

_____

▼M2

(3) Az (1) bekezdéstől eltérve a végleges vám nem alkalmazandó a 2. cikk értelmében szabad forgalomba bocsátott behozatalra.

▼B

(4) Eltérő rendelkezések hiányában a hatályban levő vámrendelkezések alkalmazandók.

▼M1

_____

▼M2

2. cikk

(1) A szabad forgalomba bocsátásra bejelentett olyan vállalatok által számlázott behozatal, amelyek kötelezettségvállalásait elfogadta a Bizottság, és amelyek neve az időről időre módosított 2006/37/EK [2]

[1] HL L 196., 2002.7.25., 36. o.
[2] A Hivatalos lap 52-ik oldalán található.

▼M2

bizottsági határozatban szerepel, mentes az 1. cikkel kivetett vám alól, feltéve ha:

— a gyártást, szállítást és számlázást közvetlenül az említett vállalat végezte az első független, közösségi vevő részére, illetve

— ezt a behozatalt a kötelezettségvállalásra vonatkozó érvényes számla kíséri. A kötelezettségvállalásra vonatkozó számla olyan kereskedelmi számla, amely tartalmazza legalább a mellékletben szereplő elemeket és nyilatkozatot, illetve

— a vámhatóságnak bejelentett és bemutatott áruk pontosan megfelelnek a kötelezettségvállalásra vonatkozó számlán szereplő leírásnak.

(2) Vámtartozás keletkezik a szabad forgalomba bocsátás bejelentésének elfogadásakor – függetlenül attól, hogy ez mikor történik – az 1. cikkben leírt és az (1) bekezdés második francia bekezdésében felsorolt feltételek szerinti vámok alól mentes áruk tekintetében, ha e feltételek közül egyet vagy többet nem teljesítenek. Az (1) bekezdésben meghatározott második feltétel akkor tekinthető nem teljesítettnek, ha a kötelezettségvállalásra vonatkozó számláról megállapítják, hogy nem felel meg a mellékletben szereplő rendelkezéseknek, nem hiteles, vagy ha a Bizottság az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet ([1]) 8. cikke (9) bekezdésének vagy az alaprendelet 13. cikke (9) bekezdésének megfelelően olyan rendelet vagy határozat útján vonta vissza a kötelezettségvállalás elfogadását, amely egyedi ügylet(ek)re hivatkozik, és ennek megfelelően érvénytelennek minősíti az érintett kötelezettségvállalásra vonatkozó számlá(ka)t.

(3) Az importőrök szokásos kereskedelmi kockázatként fogadják el, hogy amennyiben bármely fél az (1) bekezdésben felsorolt és a (2) bekezdésben pontosabban meghatározott feltételek közül egyet vagy többet nem teljesít, az a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet ([2]) 201. cikke alapján vámtartozás keletkezéséhez vezethet. A keletkezett vámtartozás visszatérítésre kerül, miután a Bizottság visszavonta a kötelezettségvállalás elfogadását.

▼B

3. cikk

Az 573/2002/EK rendelet szerint kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámmal biztosított összegeket a véglegesen kivetett vám szintjén kell véglegesen beszedni. A kiegyenlítő vám végleges mértékén felül biztosított összegeket el kell engedni.

4. cikk

Ez a rendelet az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

▼M1

———————

([1]) HL L 56., 1996.3.6., 1. o. A legutóbb a 461/2004/EK rendelettel (HL L 77., 2004.3.13., 12. o.) módosított rendelet.

([2]) HL L 302., 1992.10.19., 1. o. A legutóbb a 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 117., 2005.5.4., 13. o.) módosított rendelet.

▼M2

MELLÉKLET

A Közösségbe irányuló értékesítés során a vállalatnak a következő elemeket kell feltüntetnie a kötelezettségvállalás tárgyát képező szulfanilsavra vonatkozó kereskedelmi számlán:

1. Címsor: „A KÖTELEZETTSÉGVÁLLALÁS TÁRGYÁT KÉPEZŐ ÁRUT KÍSÉRŐ KERESKEDELMI SZÁMLA”.

2. A kötelezettségvállalás elfogadásáról szóló 2006/37/EK bizottsági határozat 1. cikkében említett, a kereskedelmi számlát kiállító vállalat neve.

3. A kereskedelmi számla száma.

4. A kereskedelmi számla kiállításának időpontja.

5. Az a kiegészítő TARIC-kód, amelyet a számlán szereplő árunak a Közösség határán történő vámkezelése során használni fognak.

6. Az áru pontos leírása, beleértve a következőket:

   — A terméknek a vizsgálat és a kötelezettségvállalás céljára szolgáló kódszáma (PCN) (pl.: „PA99”, „PS85” vagy „TA98”),

   — a PCN technikai/fizikai meghatározásai, pl. a „PA99” és „PS85” esetében fehér nagy folyékonyságú por és a „TA98” esetében szürke nagy folyékonyságú por,

   — a termék vállalati kódszáma (CPC) (ha van ilyen),

   — KN-kód,

   — mennyiség (tonnában kifejezve).

7. Az értékesítés feltételeinek leírása, többek között:

   — tonnánkénti ár,

   — alkalmazható fizetési feltételek,

   — szállítási feltételek,

   — árengedmények és visszatérítések összege.

8. A Közösségben importőrként működő azon vállalat neve, amely részére a vállalat a kötelezettségvállalás tárgyát képező, árut kísérő kereskedelmi számlát közvetlenül kiállította.

9. A vállalat azon tisztviselőjének neve, aki a számlát kiállította, és a következő nyilatkozatot aláírta:

   „Alulírott igazolom, hogy a jelen számlán szereplő árunak az Európai Közösségbe közvetlen export útján történő értékesítése a(z) [VÁLLALATNÉV] által felajánlott és az Európai Bizottság által a 2006/37/EK határozattal elfogadott kötelezettségvállalás hatálya alatt és feltételei szerint történik. Kijelentem, hogy az e számlán megadott információ teljes, és megfelel a valóságnak.”